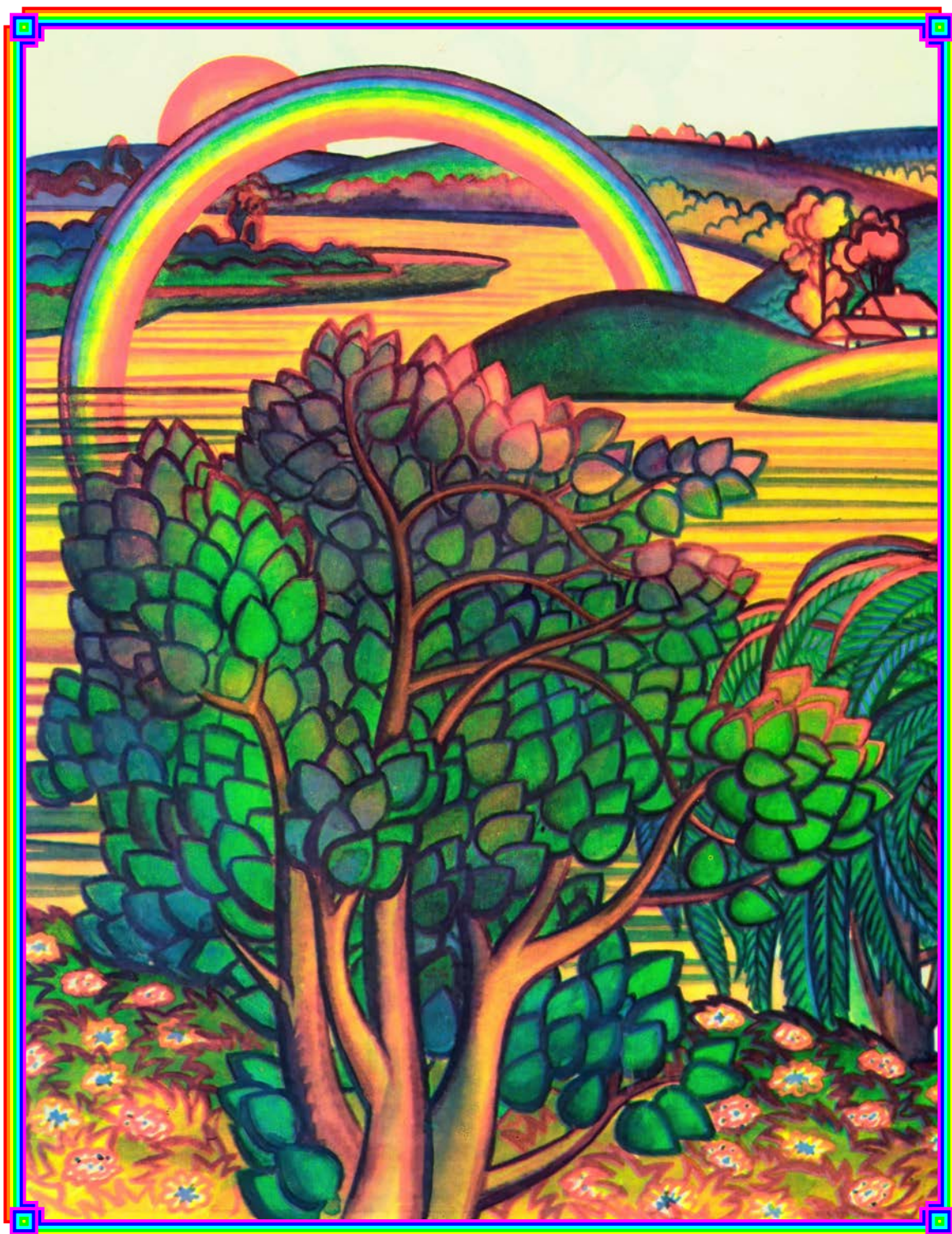

БЕРЕЗЕНЬ 2020/2021 р.

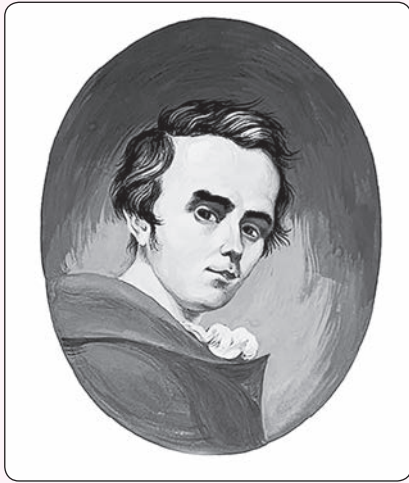
7

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

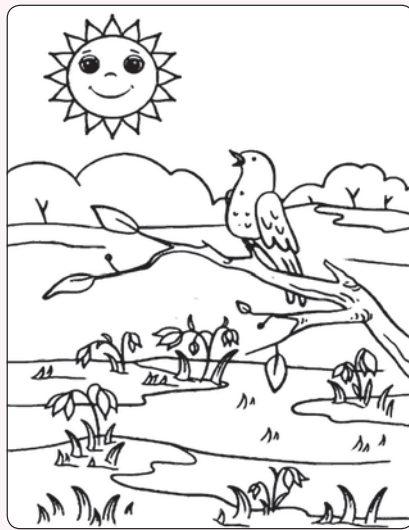

Тарас Шевченко

Мені тринадцятий минало.
 Я пас ягнята за селом.
 Чи то так сонечко сіяло,
 Чи так мені чого було?
 Мені так любо, любо стало,
 Неначе в Бога.....
 Уже прокликали до паю,
 А я собі у бур'яні
 Молюся Богу... І не знаю,
 Чого маленькому мені
 Тоді так приязно молилось,
 Чого так весело було.
 Господнє небо, і село,
 Ягня, здається, веселилось!
 І сонце гріло, не пекло!
 Та недовго сонце гріло,
 Недовго молилось...
 Запекло, почервоніло
 І рай запалило.
 Мов прокинувся, дивлюся:
 Село почорніло,
 Боже небо голубес
 І те помарніло.
 Поглянув я на ягнята –
 Не мої ягнята!
 Обернувся я на хати –
 Нема в мене хати!

На обкладинці журналу малюнок О. Губатєва з видання – Тарас Шевченко: «Тече вода з-під явора». – Київ: «Веселка», 1970 р..

Розмалюй.

Василь Струтинський Дивний сон

Хочте вірте, хочте ні –
 Я катався на слоні!
 Товстоногий він, вухатий,
 Величезний, ніби хата.
 В джунглі рушив не для втіхи –
 По кокосові горіхи.
 А під пальмою – удав.
 Так мене він налякав!
 Що розтанув раптом слон
 І розвіявся мій сон,
 І прокинувся я вдома,
 Де усе-усе знайоме.
 Міцно спить під ліжком кіця.
 Що, цікаво, кіці сниться?

Тарас Шевченко

Весна. Садочки зацвіли,
 Неначе полотном укриті,
 Росою Божою умиті,
 Біліють. Весело землі:
 Цвіте, красується цвітами,
 Садами темними, лугами.

Леся Українка

На зеленому горбочку,
 У вишневому садочку,
 Притулилася хатинка,
 Мов маленькая дитинка
 Стиха вийшла виглядати,
 Чи не вийде її мати.
 І до білої хатинки,
 Немов мати до дитинки,
 Вийшло сонце, засвітило
 І хатинку звеселило.

Чи знаєте ви, що...

Розмалюй.

Оксана Сенатович Дівчинка малює сонце

Тихше, вітре-вітровію,
не здіймай тут веремію!
Не клубочесь, хмари сиві,
сиві хмари гомінливі,
тихо-мирно голубами
линьте вдаль за літаками.
Гуркотіть тихіш, машини,
шурхотіть тихіше, шини.
Тихше, вулиці!
Доми,
не вигрюкуйте дверми!
Тихше, люди!
Зупиніться,
привіться, усміхніться:
сонце дівчинка малює,
мир і тишу всім дарує!

Костянтин Трутовський (1826-1893): «Кобзар над Дніпром».

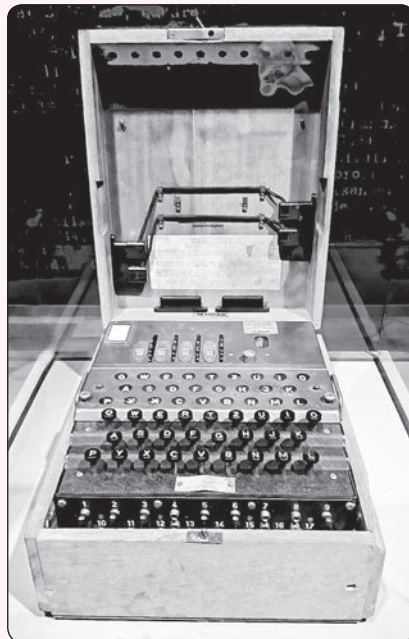
Знайшли шифрувальну машинку

Дайвери виявили рідкісну шифрувальну машинку Епігма на дні затоки Гелтінг у Балтійському морі.

Попередньо шукали покинуті рибальські сіті, що загрожували морським тваринам. В одній із них заплутався предмет. Спо-

чатку вирішили, що це друкарська машинка. Припускають, що Епігма викинули з субмарини моряки, а невдовзі затопили й сам човен.

Нацисти використовували машинки до відправлення та отримання секретних повідомлень під час Другої світової війни. Зламати код вдалося британським криптографам. Це допомогло союзникам отримати перевагу в боротьбі за Атлантику.

Марина Павленко

* * *

«Хрущі над вишнями гудуть...»
Ні хрущів,
ані Шевченка.
А вишневий цвіт, як і поезія, –
живий.

* * *

... Хатка на вишні,
в якій жив Антонич,
хрущем будучи, –
гойдається он!
І пахне.

«Найважливіше завдання цивілізації – навчити людину мислити.»

(Томас Едісон, американський учений і винахідник).

У СВИТІ КАЗОК

Із сивої давнини дійшли до нас чудові та мудрі казки, на яких виховувались не одне покоління дітлахів.

Багато українських письменників захоплювались народними казками, та й самі почали писати казки. Серед них і Леся Українка. Пропонуємо вам казку у переказі Л. Українки.

Леся Українка

Котик та півник

(Переказ)

Були собі котик та півник, і були вони у великій приязні. Котик, було, на скрипочці грає, а півник тільки співає. Котик, було йде їсти добувати, а півник сидить та хату глядить.

То котик, йдучи, наказує:
– Ти ж тут нікого не пускай, та й сам не виходь, хоч би хто й кликав.

– Добре, добре, – каже півник: замкне хатку, та й сидить, аж поки котик не повернеться.

Навідала півника лисиця та й надумала його підманити. Підійшла під віконце й заспівала:

– Ходи-ходи, півнику, – до мене,

Є у мене золота пшениця, Медяна водиця.

А півник їй:

– То-ток, то-ток,
Не велів коток!

Зрозуміла лисиця, що так спави не буде, прийшла якось уночі, насипала півникові під вікном золотої пшениці, а сама засіла під кущем.

Зранку глянув півник у віконце – бачить: нікого нема, тільки пшеничка під вікном насипана. Знадився півник:

– Піду-но я трошки подзьобаю – нікого нема, ніхто мене не побачить,

то й котикові не скаже.

Тільки півник за поріг, а лисичка його хап! – та й помчала до своєї хати.

А півник кричить:

– Котику-братику!
Несе мене лиска
По каменю-мості
На своєму хвості –
Порятуй мене!

А котик і не чує – далеко зайшов. Тоді півник знову і знову:

– Котику-братику!
Несе мене лиска
По каменю-мості
На своєму хвості –
Порятуй мене!

Котик доки вчув, доки за-вернув, то вже й спізнився лисичку впіймати. Біг-біг – не наздогнав, повернувся додому й плаче. Далі надумався – узяв скрипочку і писану торбу та й пішов до лисиччиної хатки.

А в лисиці було чотири дочки та один син. То лисиця ще не влови пішла, а дітлахам звеліла півника глядіти та окріп гріти, щоб ото вже, як вернеться, обпатрати його та зварити. Тільки наказала:

– Глядіть же, нікого не пускайте!

А котик підійшов під вікно, заграв, та ще й приспівує:

– Ой у лиски, в лиски
Новий двір
Та чотири дочки
На вибір.
П'ятий синко,
Ще й Пилипко,
Вийди, лисе, подивися,
Чи хороше граю?

Найстарша лисичівна не стерпіла і вийшла на двір. А коток її цок у лобок – та в писану торбу. А сам знову грає. Так усіх чотирьох і вуманив.

Синко Пилипко жде се-стричок – не вертаються.

– Піду, – каже, – позаганяю, бо мати прийде – битиме.

І вийшов з хати.

Котик і його цок у лобок – та в писану торбу!

А тоді почепив торбину на сухій вербі, сам у хату – знайшов півника, розв'язав, а вдвох вони всю лисичину страву поїли, горшки-миски побили, а самі втекли додому.

Відтоді півник довіку слухав котика.

Леся Українка

Конвалія

Росла в гаю конвалія
Під дубом високим,
Захищалась від негоди
Під віттям широким.

Та недовго навітшалась,
Конвалія біла, –
І їй рука чоловіча
Віку вкоротила.

Ой понесли конвалію
У високу залу,
Понесли її з собою
Панночка до балу.

Ой на балі веселя
Музиченька грає,
Конвалії та музика
Бідне серце крає.

Тож панночка в веселому
Вальсі закрутилась,
А в конвалії головка
Пов'яла, схилилась.

Промовила конвалія:
«Прощай, гаю милий!
І ти, дубе мій високий,
Друже мій єдиний!»

Та й замовкла. Байдужою
Панночка рукою
Тую квіточку зів'ялу
Кинула доддолу.

Може, й тобі, моя панно,
Колись доведеться
Згадати тую конвалію,
Як щастя минеться.

Недовго й ти, моя панно,
Будеш утішатись
Та по балах у веселих
Таночках зиватись.

Може, колись оцей милий,
Що так любить дуже, –
Тебе, квіточку зів'ялу,
Залишить байдуже!..

Вадим Крищенко

Краплина

Березневої пори
Кап-кап-капає згори.
У краплині дужа сила –
Дірку у льодку пробила.
І хоч дірка невеличка,
З неї виткнулась травичка,
Дивиться на небо синє –
Щиро дякує краплині.

Вадим Крищенко

Березень

- Що ти, березню, приніс?
- Соку із беріз.
- Поспішаєш ти куди?
- На городи і в сади.
- Що ти будеш там робити?
- Сіяти зерно і квіти.

Розмалюй.

Леся Українка

Тиша морська

В час гарячий полудневий
Виглядаю у віконце:
Ясне небо, ясне море,
Ясні хмарки, ясне сонце.

Певно, се країна світла
Та золотистої блакиті,
Певно, тут не чули зроду,
Що була негода в світі!

Тиша в морі...ледве-ледве
Колихає море хвилі;
Не колишуться од вітру
На човнах вітрила білі.

З тихим плескотом на березі
Рине хвилечка перлиста;
Править хтось малим човенцем,
В'ється стежечка злотиста.

Править хтось малим човенцем,
Стиха весла підіймає,
І здається, що з весельця
Щире золото спадає.

Як би я тепер хотіла
У мале човенце сісти
І далеко на схід сонця
Золотим шляхом поплисти!

Попливла б я на схід сонця,
А від сходу до заходу,
Тим шляхом, що проложило
Ясне сонце через воду.

Не страшні для мене вітри,
Ні підводнії каміння, –
Я про них би й не згадала
В краю вічного проміння.

З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

Леся Мовчун (*26 серпня 1969, Київ) – українська письменниця, мовознавець. Член Національної спілки письменників України (з 1998 р.).

Дитинство минало в Києві, а світ народного слова майбутня письменниця відкрила завдяки щорічним відвідинам мальовничого села Вербка на Вінниччині. Писати вірші

почала ще в дошкільному віці.

Пише для дітей (прозу, поезію, драматургію), а також лірику.

Творчість для дітей відзначається жанровим і тематичним розмаїттям: оповідання, казки, повісті, п'єси, вірші.

Опублікувала книжки: Неслухняні яблучка: Вірші для дітей (1997); Чепуриться черепаха: Скоромовки (1999); Для чемних ведмежат: Для дошкільного віку (1999); Відцвітають птахи: Поезії (2005); Кактусове королівство: Казки для малят (2007); Ви такого ще не чули? Вірші (2008); Мовна лікарня. Пригоди Лерки Севрючки і цікаві завдання з культури мови (2009); Усе підростає: Поезія (2010); Арфа для павучка (2011); Про цікавих тварин загадки малим (2012); Цікава розмова про мову. Чого тобі не розповіли на уроці (2017); Рожевий записник детектива Стасика: Повість-казка (2019); Бабай-Ага і козак Невидим: П'єси для мол. шк. віку (2019).

Леся Мовчун

Рожевий записник детектива Стасика Справа про манну кашу

(Уривок)

Детектив Малюк Стасик ходив до дитячого садочка. Ці щоденні відвідування молодшої групи допомагали йому розкрити злочини, до яких у поліції просто не доходили руки. І не вистачало кадрів. Тобто дорослих дядьків в однаковій формі. І взагалі, грізні дядьки зазвичай не помічають таких дрібниць, як нестача кількох крупинок у каші. А Малюк Стасик помітив.

Він так любив манну кашу! Густу, з жовтим плесом розталого масла. І ніколи не плювався нею на інших дітей, як ру-

денький Бориско. І не залишав половину порції, як Настуся. Та якось помітив, що в каші чогось бракує. Після першої ложки йому здалося, що цукру. Після другої подумалося: «Ні, каша таки солодка. З приємним молочним смаком і карамельним запахом». Та враз від несподіваного здогаду мало не вдарив себе ложкою по лобі. Каша не досить густа! Бракує, може, двітри крупинки.

На це можна було б заплющити очі, якби наступного дня історія не повторилася. Але

тепер у каші бракувало десь із десятків манних крупинок. Щодня непомітно для дітей і вихователів каша рідшала. Стасик був свідком неабиякого злочину! Неабиякого, бо, якщо підрахувати, скільки крупинок не доклали в кашу молодшої групи, захоплювало дух. За тиждень Стасик виявив, що безслідно зникло п'ять тисяч двісті тридцять три крупинки! Передусім детектив Малюк Стасик попросив маму зателефонувати в Міністерство крупів і макаронів.

Ілюстрація Марії Рудюк.

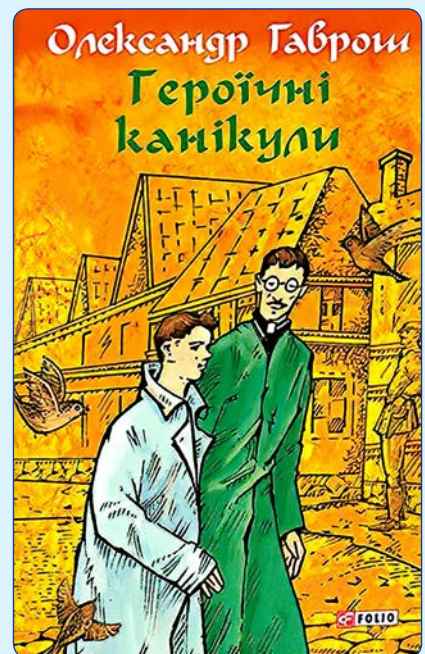
З поштової скриньки

Культуру у місті Пряшів збагачує і Шариська галерея, яка належить до найстаріших регіональних галерей Словаччини. Цього року пряшівська Шариська галерея відзначає 65 річницю свого заснування.

В ужгородському видавництві «TIMPANI» вийшла цього року повість словацького письменника Рудольфа Яшика (1919-1960) «Попеляста ворона». Автор перекладу на українську мову – Іван Яцканин.

Про українську державу за Карпатами в 1938-1939 роках вже написані романи, а у харківському видавництві «Фоліо» побачила світ і перша дитяча повість про цю непросту, але вкрай важливу для української історії тему. Автором «Героїчних канікул» є закарпатський український письменник і журналіст Олександр Гаврош.

Христина Керита

Дощ в Ужгороді

Уранці дощ умив обличчя міста,
Прополоскав тугі долоньки площ,
На струнах вулиць видріботів Ліста,
Намив комусь окропчику на борщ.

Полив суху гераньку на вікнові,
На хвиличку присісти захотів...
У чистій рясі кам'яний Духнович,
Мабуть, на цілий вік помолодів.

Іван Андрусяк

Анаконда

Анаконда
дуже горда,
дуже люта
анаконда...

А від чого, хочеш знати?
В неї – анаконденята!
Щоб маляток захистить,
на весь світ вона шипить...

Анакондо! Тихо! Ша!
Їх ніхто не обража.

Сплять вони, і ти поспи.
Хоч пишайся – не шипи!

«Ми володіємо тільки тим щастям, яке здатні зрозуміти»

(Моріс Метерлінк, бельгійський письменник, лауреат Нобелівської премії).

Бабусин дідусь

(Англійська казка)

Минулої неділі рано-вранці, годині так о шостій вечора, я на всіх вітрилах плив через гори, коли це раптом зустрів двох вершників у кареті, котрі сиділи верхи на одному віслюку, і запитав їх, чи не знають вони, на котру годину призначене весілля Білла Хеннефорда, котрого відспівували вчора в нашій церкві.

Вони відповіли, що точно не знають, краще мені запитати про це бабусино дідуся.

– А де мені його знайти? – запитав я.

– Дуже просто, – відповіли вони. – Він живе у цегляному будинку з дерев'яних колод, що стоїть осторонь серед шістдесяти точнісінько таких же.

– І справді, дуже просто, – погодився я.

– Простіше не буває, – відповіли вони.

І я пішов.

Бабусин дідусь був велетнем, і не просто велетнем, а велетнем із пляшки. Тільки щось, і він ліз у пляшку. Коли я прийшов, він, мабуть, щойно вискочив із пляшки.

– Як поживаєш? – запитав він мене.

– Дякую, дуже добре, – відповів я.

– Хочеш зі мною поспіdatи?

– Із превеликим задоволенням, – мовив я.

Він пригостив мене шматочком пива і келихом холодної телятини, а пес сидів під столом і підбирав осколки.

– Брись! – сказав я йому.

– За що? – обурився велетень.

– Він учора в полював мені на вечерю зайця. Якщо не віриш, ходімо, я покажу тобі. І він повів мене в сад. В одному кінці саду в гнізді сиділа лисиця і висиджувала орлині яйця.

Посеред саду росла залізна яблуня, всипана стиглими грушами. А в іншому кінці в корзині сидів живий заєць, якого велетень з'їв учора на вечерю. Повз нас пробіг олень, і я раптом пригадав, що у мене в кишені лежить лук. Я зарядив його порохом і пустив стрілу. Вгору знялася згряя перепілок. Кажуть, я убив вісімнадцять штук, але напевне знаю, що тридцять шість, не рахуючи копченого лосося, котрий саме пролітав над містом. І я приготував з нього найкращий яблучний пиріг, який тільки вам доводилось коли-небудь куштувати.

Приходьте, я пригощу вас!

Микола Петренко

Засвітила зірка свічку

По блакитній по доріжці –
Місяць на тоненькій ніжці,
Йде не йде – не йде, а скаче.
Це куди ж ти йдеш, козаче?

Місяць в срібній високості
Пролива до зірки в гості,
Срібний місяць, наче келих –
Видно, видно в наших селах!

Видно, видно цілу нічку:
Засвітила зірка свічку,
Сяє зліва, сяє справа –
Зірка-свічка величава.

Зірка з місяцем у парі
Заховались в срібній хмарі.
Стало темно, темно, темно...
Спати, спати час, напевно!

Тече вода в синє море

На слова Т. Г. Шевченка
Помірно $\text{♩} = 72$

Тече вода в синє море,
Та не витікає;
Шука козак свою долю,
А долі немає.

Пішов козак світ за очі;
Грає синє море,
Грає серце козацькеє,
А думка говорить:

«Куди ти йдеш, не спитавшись?
На кого покинув
Батька, неньку старенькую,
Молоду дівчину?»

На чужині не ті люди, –
Тяжко з ними жити!
Ні з ким буде поплакати,
Ні поговорити».

Сидить козак на тім боці, –
Грає синє море,
Думав, доля зустрінеться, –
Спіткалося горе.

А журавлі летять собі
На той бік ключами,
Плаче козак – шляхи биті
Заросли тернями...

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Леся Українка

Українська письменниця, перекладачка, культурна діячка Леся Українка (справжнє ім'я – Лариса Петрівна Косач (1871-1913). Народилася 25 лютого 1871 в місті Новограді-Волинському. Вчилася у приватних учителів. 6 січня 1880 р. дуже застудилася,

початок тяжкої хвороби.

Починаючи з 1884 року Леся активно пише вірші («Конвалія», «Сафо», «Літо краснее минуло» і ін.) і публікує їх у часописі «Зоря». Саме цього року з'явився псевдонім «Леся Українка». Побувавши 1891 в Галичині, а пізніше й на Буковині, Українка познайомилася з багатьма визначними діячами Західної України. Вимушені потребою лікування подорожі до Німеччини, Італії, Єгипту, кількарізові перебування на Кавказі, Одещині, в Криму збагатили її враження та сприяли розширенню кругозору письменниці. На початку березня 1907 року Леся Українка переїжджає з Колодяжного до Києва. Останні роки життя Л. Косач-Квітки пройшли в подорожах на лікування до Єгипту й на Кавказ. Померла 19 липня 1913 року в Сурамі у віці 42 років.

Збірки: «На крилах пісень» (1893) «Думи і мрії» (1899) «Відгуки» (1902) Інші твори: перший вірш «Надія» (1880) вірші «Конвалія» і «Сафо» поезія «Contra spem spero!» (1890) драма «Блакитна троянда» (1896) драматичну поему «Одержима» (1901) драматична поема «Кассандра» (1907) драма «Руфін і Прісцилла» драматична поема «Бояриня» поема «Орґія» драма «Камінний господар» драма «Лісова пісня» оповідання «Така її доля» і «Святий вечір» казки «Три перлини», «Чотири казки зеленого шуму», «Лелія», «Біда навчить», «Метелик» повісті «Жаль» і «Приязнь» передсмертна повість «Екбаль Ганем».

Леся Українка

Біда навчить

(Уривок)

Був собі горобець. І був би він нічого собі горобчик, та тільки біда, що дурненький він був. Як вилупився з яйця, так з того часу нітрішки не порозумнів. Нічого він не тямив: ані гніздечка звити, ані зерна доброго знайти, – де сяде, там і засне; що на очі навернеться, те і з'їсть. Тільки й того, що завзятий був дуже, – є чого, нема чого, а він вже до бійки береться. Одного разу літав він з своїм товаришем, теж молодим горобчиком, по дворі в одного господаря. Літали вони, гралися, по смітничку громадили та й знайшли три конопляні зернятка. От наш горобчик і каже:

– Мої зернятка! Я знайшов!
А чужий і собі:
– Мої! Мої! Мої!

І почали битися. Та так б'ються, та так скубуться, аж догори скачуть, аж пір'я з них летить. Бились, бились, поки потомились; сіли один проти одного, надулись і сидять; та вже й забулись, за що була бійка. Коли згадали: а де ж наші зернятка? Зирк, аж зернят вже й нема! По дворі ходить курка з курчатами, квочче та промовляє:

– Дурні бились, а розумні поживились, дурні бились, а розумні поживились!

– Що ти кажеш? – питають горобці.

– Та то я дякую вам, що ви такі дурні. От поки ви здуру бились, то я з моїми курчатами поснідала вашими зернятками! Що то, сказано, як хто дурний!.. Нікому було вас бити та вчити! Якби вас хто взяв у добру науку, то, може б, з вас і птахи були!..

Чужий горобчик розсердився за таку мову.

– Вчи своїх дурних курчат розуму, а з мене й мого розуму досить! – підскочив, тріпнув крильцем, цвірінькнув та й геть полетів. А наш горобчик зостався й замислився.

«А правда, – думав він, – краще бути розумним. От курка розумна, собі наїлася, а я мушу голодний сидіти».

Подумав, подумав, та й почав просити курку:

– Навчіть мене розуму, пані матусю! Ви ж такі розумні!

– Е, ні! – каже курка, – вибачай, серденько! Маю я й без тебе клопоту доволі, – он своїх діточок чималенько, поки то всіх до ума довести! Шукай собі інших учителів! – та й пішла собі в курник.

Зостався горобчик сам.

– Ну, що робить? Треба кого іншого питати, бо вже я таки не хочу без розуму жити! – і полетів у гай.

Прилетів у гай, коли бачить, сидить зозуля на калині та все: «Ку-ку! ку-ку!» От він до неї:

– Тіточко, що я вас прошитиму! Навчіть мене розуму! У вас же нема своїх дітей; а то курки просив, то вона каже, що в неї й так багато клопоту.

– А я тобі от що скажу, – відповіла зозуля, – як у мене свого клопоту нема, то чужого я й сама не хочу! От, не мала б роботи, чужих дітей розуму вчити! Се не моє діло! А от, коли хочеш знати, скільки тобі літ жити, то се я можу тобі сказати.

– Аби ти була жива, а за мене не турбуйся! – відрізав горобець і полетів геть.

Під назвою «*Kým núdzu nepoznáš*» вийшла у 1987 р. словацькою мовою в київському видавництві «Веселка» казка Л. Українки «Біда навчить» у перекладі Марії Неєрлої.

Віктор Кордун

Пісенька-лічилка

За городом,
ще й за бродом,
раду радила род з родом:

журавлиний і чаплиний,
лопушиний і качиний,
ховрашиний і шпачиний,
конюшиний і джмелиний,
зозулиний і ожинний,
ластів'їний
і лосиний,
ще й веселий комариний.

Як їм зиму зимувати,
хто з них буде відлітати,
кому хату будувати,
хто заляже спати в нору,
хто сховається під кору,
хто корінчиком в землі,
хто зернинкою в ріллі?

За городом,
ще й за бродом,
так нарадили рід з родом:
нумо, друзі, рахувати,
кому вдома зимувати,
кому в ірії відлітати, –
тут залишиться жар-птиця:
буде в золоті жмуриться.

Медовий торт з горіхами

Тісто: 50 волоських горіхів (обчищених – півлітрова банка), 1 склянка меду, 1 склянка цукру, 3–4 яєць, 2–3 склянки борошна, 1 чайна ложечка соди, 1 ст. ложка оцту, ванільний цукор або кориця, сіль.

Крем: 200 г вершкового масла, 1 склянка цукру, 0,5 склянки борошна, 2 ст. ложки какао, 0,7 л молока.

Горіхи подрібнити, додати мед, цукор, борошно, соду, погашену оцтом, жовтки яєць і сіль. Замісити тісто. Білки збити і влити в тісто, ледь перемішавши зверху донизу.

Тісто поставити на 2 години на холод. Відтак розділити на 3 частини і випекти три коржі на середньому вогні, перемазати кремом всередині, а також з усіх боків і зверху, посипати горіхами. Крем приготувати так. Закип'ятити 0,5 л молока. Окремо змішати 200 г молока, какао, цукор, борошно. Суміш влити тонкою цівкою в кипляче молоко і варити до загустіння на середньому вогні, безперервно помішуючи. Наприкінці додати вершкове масло.

Микола Воробйов

Поміж дерев

Поміж дерев
нічний метелик пролітає,
шукає квітку,
котра цвіте вночі.
Може, та квітка з макове зерня,
а може – як далека зірка.
Між іскор і зірок він наблукається,
на теплу хату сяде і засне.

Знайшли календар ацтеків

«Календар ацтеків» знайшли 17 грудня 1790 року в Мексичі. На базальтовому диску діаметром 3,66 м вирізьблені зображеннями, які позначають роки і дні. У центральній частині – зображення бога Сонця Тонатіу. Його виготовили між 1502 і 1521 роками.

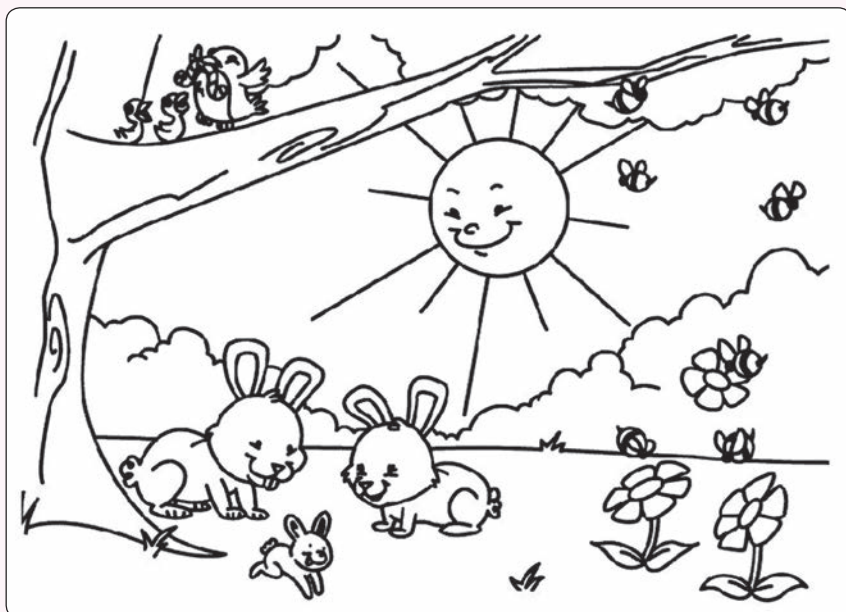
Мета та значення каменю незрозумілі. Найдавніші тлумачення каменю пов'язані з його використанням як календаря. Мексиканський антрополог Антоніо де Леон і Гама написав трактат про календар ацтеків, використовуючи цей камінь. Ацтеки мали власний

календар, який так само як і сучасний, мав 365 днів в році.

Згідно йому рік ділився на 18 місяців по 20 днів, при цьому до кожного року додавалося 5 «нещасливих днів». Однак вони мали й інший, ритуальний 260-денний календар. Кожен тиждень, дні місяця, години дня і ночі були присвячені різним божествам.

Одна теорія – обличчя в центрі каменю являє собою Тонатіух, ацтекське божество сонця. Сучасні археологи, наприклад, у Національному музеї антропології в Мехіко, вважають, що камінь використовувалося як урочистий басейн або ритуальний вівтар для жертв гладіаторів, ніж як астрологічний чи астрономічний довідник. У центрі – голодний бог з висолопленим язиком. Він міг наїстися тільки людськими серцями. Їх виривали з живих людей.

Розмалюй.

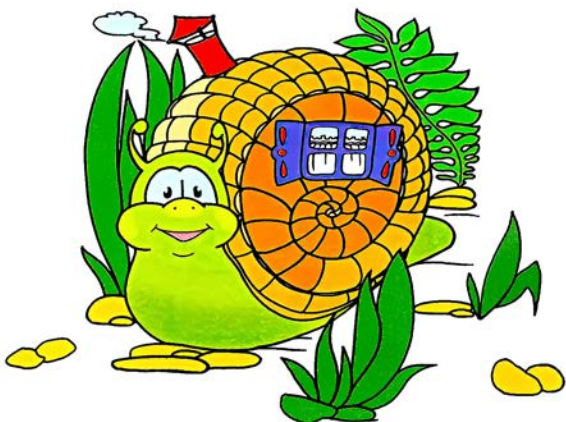
Спиридон Черкасенко

Зима і весна

– Насуплю я брови, – говорить зима,
 – І вітер з морозом повіє:
 Усе скрізь загине – рятунку нема!
 Під снігом замре, заніміє.
 – А я засміюся, – весна відмовля,
 – І сонце пекуче засяє:
 Прокинуться луки, ліси і поля,
 Усе зацвіте, заспіває.

Проведи каченятко по річці до
мама-качки.

Знайди 10 відмінностей.

Оксана Сенатович

Хто народився?

Заєць каже: – Я не знаю. –
 І ведмідь: – Я теж не знаю. –
 А чи знає бусеня,
 довгодзьобе бусеня,
 хто сьогодні на зорі,
 на світанку, на зорі,
 народився в нашій хаті,
 у маленькій білій хаті?
 І одразу на весь світ
 крикнув: – Я прийшов на світ!

Заєць каже: – Зайченятко. –
 Ведмідь каже: – Ведмежатко. –
 Довгодзьобе бусеня:
 – То мале Івасеня,
 що рожеві ніжки має,
 що рожеві щічки має.
 У колисочці з верби,
 у кубелечку з верби.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 69, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.